

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2019. gada 14. martā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2010/24/ES – Savstarpēja palīdzība prasījumu piedziņā saistībā ar maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem – 13. panta 1. punkts – 14. panta 2. punkts – Pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts prasījumu piespiedu piedziņa, ko veic pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestādes – Procedūra saistībā ar lūgumu atmaksāt šos prasījumus pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī reģistrētas maksātnešpējīgas uzņēmējsabiedrības mantā – Atbildētāja šajā procedūrā – Noteikšana

Lietā C-695/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Helsingin käräjäoikeus* (Helsinki pirmās instances tiesa, Somija) ir iesniegusi ar lēmumu, kurš pieņemts 2017. gada 5. decembrī un kurš Tiesā reģistrēts 2017. gada 12. decembrī, tiesvedībā

likvidējamā *Metirato Oy*

pret

Suomen valtio/Verohallinto,

Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], Tiesas priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), tiesneši K. Toadere [*C. Toader*], A. Ross [*A. Rosas*] un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*],

ģenerālvokāts: M. Bobeks [*M. Bobek*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- Somijas valdības vārdā – *H. Leppo*, pārstāve,
- Igaunijas valdības vārdā – *N. Grünberg*, pārstāve,
- Eiropas Komisijas vārdā – *W. Roels* un *I. Koskinen*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – somu.

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2018. gada 22. novembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 2010/24/ES (2010. gada 16. marts) par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem, un citiem pasākumiem (OV 2010, L 84, 1. lpp.) 13. panta 1. punktu un 14. panta 2. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā, kurā *Metirato Oy* ir vērsusies pret *Suomen valtio/Verohallinto* (Somijas valsts – nodokļu iestāde) un *Eesti Vabariik/Maksu- ja Tolliamet* (Igaunijas valsts – nodokļu iestāde) saistībā ar šīs maksātnespējīgās uzņēmēj sabiedrības administratora lūgumu atmaksāt maksātnespējīgās uzņēmēj sabiedrības mantā parādus, kurus Somijas iestādes ir piedzinušas pēc Igaunijas iestāžu pieprasījuma.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Saskaņā ar Direktīvas 2010/24 1.–4. apsvērumu:

- “(1) Dalībvalstu savstarpēja palīdzība, piedzenot citai citas un Savienības prasījumus attiecībā uz konkrētiem nodokļiem un citiem pasākumiem, palīdz nodrošināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību. Tā nodrošina fiskālu neitralitāti un ir ļāvusi dalībvalstīm atcelt diskriminējošus aizsargpasākumus pārrobežu darījumos, kas izstrādāti, lai novērstu krāpšanos un zaudējumus budžetā.
- (2) Pasākumus savstarpējas palīdzības sniegšanai prasījumu piedziņā pirmoreiz noteica Padomes Direktīvā 76/308/EEK (1976. gada 15. marts) par savstarpēju palīdzību tādu prasījumu piedziņā, kas radušies no darbībām, kuras ir daļa no Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda finansēšanas sistēmas, kā arī lauksaimniecības un muitas nodokļu piedziņā [(OV 1976, L 73, 18. lpp.)]. Minētā direktīva un to grozošie tiesību akti tika kodificēti Padomes Direktīvā 2008/55/EK (2008. gada 26. maijs) par savstarpējo palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem un citiem pasākumiem [(OV 2008, L 150, 28. lpp.)].
- (3) Lai gan šie pasākumi, tuvinot piemērojamos valstu noteikumus, bijuši pirmais solis ceļā uz uzlabotām piedziņas procedūrām Savienībā, tie izrādījušies nepietiekami, lai atbilstu iekšējā tirgus prasībām, jo tas pēdējos 30. gados ir mainījies.
- (4) Lai labāk aizsargātu dalībvalstu finansiālās intereses un iekšējā tirgus neitralitāti, savstarpējā palīdzība prasījumu piedziņā ir jāattiecinā arī uz prasījumiem saistībā ar noteiktiem maksājumiem un nodokļiem, uz ko pagaidām vēl neattiecas savstarpēja palīdzība prasījumu piedziņā, savukārt, lai varētu apstrādāt pieaugošo palīdzības pieprasījumu skaitu un nodrošināt labākus rezultātus, jāuzlabo palīdzības efektivitāte un jāveicina tās īstenošana praksē. Lai to īstenotu, vajadzīgi nopietni pielāgojumi, un mērķu sasniegšanai nepietiktu tikai ar spēkā esošās Direktīvas 2008/55/EK grozīšanu. Minētā direktīva tāpēc būtu jāatceļ un jāaizstāj ar jaunu juridisku instrumentu, kas pamatojas uz Direktīvas 2008/55/EK sasniegumiem, taču attiecīgos gadījumos nodrošina skaidrākus un precīzākus noteikumus.”

4 Šīs direktīvas 1. pantā ir noteikts:

“Šajā direktīvā paredz noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstis sniedz palīdzību piedziņā dalībvalstī saistībā ar jebkuriem 2. pantā minētajiem prasījumiem, kas radušies citā dalībvalstī.”

5 Šīs pašas direktīvas 10. pants ir izteikts šādā redakcijā:

“1. Pēc pieprasījuma iesniedzējas iestādes lūguma pieprasījuma saņēmēja iestāde veic to prasījumu piedziņu, uz kuriem attiecas instruments, kas atļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī.

2. Tiklīdz pieprasījuma iesniedzēja iestāde uzzina jebkādu būtisku informāciju, kas saistīta ar jautājumu, uz kura pamata ir iesniegts pieprasījums veikt piedziņu, tā šo informāciju nosūta pieprasījuma saņēmējai iestādei.”

6 Direktīvas 2010/24 13. pantā ir noteikts:

“1. Veicot piedziņu pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, jebkuru prasījumu, saistībā ar kuru iesniegts piedziņas pieprasījums, apstrādā tā, it kā tas būtu pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts prasījums, ja vien šajā direktīvā nav noteikts citādi. Pieprasījuma saņēmēja iestāde izmanto pilnvaras un procedūras, kas paredzētas pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts normatīvajos un administratīvajos aktos un ko piemēro prasījumiem saistībā ar tādiem pašiem noteiktajiem maksājumiem vai nodokļiem vai, ja tādu pašu nav, līdzīgiem noteiktajiem maksājumiem vai nodokļiem, izņemot gadījumus, ja šajā direktīvā paredzēts citādi.

[..]

Pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij nav pienākums piešķirt citu dalībvalstu prasījumiem priekšrocības, ko piešķir līdzīgiem prasījumiem, kas rodas šajā dalībvalstī, ja vien starp attiecīgajām dalībvalstīm nav panākta citāda vienošanās vai ja vien tas nav paredzēts pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktos. Dalībvalsts, kas piešķir priekšrocības citu dalībvalstu prasījumiem, nedrīkst atteikt tādas pašas priekšrocības citu dalībvalstu tādiem pašiem vai līdzīgiem prasījumiem saskaņā ar tiem pašiem nosacījumiem.

[..]

5. Neskarot 20. panta 1. punktu, pieprasījuma saņēmēja iestāde pārskaita pieprasījuma iesniedzējai iestādei saistībā ar prasījumu piedzītās summas un šā panta 3. un 4. punktā minētos procentu maksājumus.”

7 Atbilstoši šīs direktīvas 14. pantam:

“1. Domstarpības par prasījumu, sākotnējo instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, vai vienoto instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, un domstarpības par pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas likumību risina pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās struktūras. Ja prasījuma piedziņas procedūras laikā prasījumu, sākotnējo instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, vai vienoto instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, apstrīd kāda ieinteresētā persona, pieprasījuma saņēmēja iestāde šo personu informē, ka tai jāvēršas ar prasību pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentajā struktūrā saskaņā ar šajā dalībvalstī spēkā esošajiem tiesību aktiem.

2. Domstarpības par pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī veiktajiem izpildes pasākumiem vai par pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas likumību risina šīs dalībvalsts kompetentā struktūra saskaņā ar tās spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem.

3. Ja pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentajā struktūrā saņemta 1. punktā minētā prasība, pieprasījuma iesniedzēja iestāde par to informē pieprasījuma saņēmēju iestādi un norāda prasījuma summu, kas netiek apstrīdēta.

4. Tiklīdz pieprasījuma saņēmēja iestāde vai nu no pieprasījuma iesniedzējas iestādes, vai no ieinteresētās personas ir saņēmusi 3. punktā minēto informāciju, tā aptur izpildes procedūru attiecībā uz prasījuma apstrīdēto daļu, kamēr šajā jautājumā kompetentā struktūra pieņem lēmumu, ja vien pieprasījuma iesniedzēja iestāde nepieprasa ko citu saskaņā ar šā punkta trešo daļu.

Pēc pieprasījuma iesniedzējas iestādes lūguma vai citos gadījumos, kad pieprasījuma saņēmēja iestāde to uzskata par nepieciešamu, un neskarot 16. pantu, šī pieprasījuma saņēmēja iestāde var veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus, lai garantētu prasījuma piedziņu, ciktāl to atļauj pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī spēkā esošie normatīvie akti.

Saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem un administratīvo praksi pieprasījuma iesniedzēja iestāde var lūgt pieprasījuma saņēmēju iestādi veikt apstrīdētā prasījuma vai prasījuma apstrīdētās daļas piedziņu, ciktāl to atļauj pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī spēkā esošie attiecīgie normatīvie akti un administratīvā prakse. [..]

[..]”

8. Minētās direktīvas 16. panta 1. punkta pirmajā daļā ir paredzēts:

“Pēc pieprasījuma iesniedzējas iestādes lūguma pieprasījuma saņēmēja iestāde veic izpildes nodrošināšanas pasākumus, ja to atļauj tās tiesību akti, un ievērojot savu administratīvo praksi, lai nodrošinātu piedziņu gadījumā, ja prasījums vai instruments, kas ļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, pieprasījuma iesniegšanas laikā tiek apstrīdēts vai ja uz prasījumu vēl neattiecas instruments, kas atļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, ja vien izpildes nodrošināšanas pasākumi līdzīgā situācijā ir iespējami arī saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesību aktiem un administratīvo praksi.”

Somijas tiesības

9. Saskaņā ar *laki takaisinsaannista konkurssipesään* (Likums par maksātnespējīgās personas mantas atgūšanu) (758/1991), pamatlietā piemērojamajā redakcijā, 5. panta 1. punktu tiesisku darījumu atceļ tostarp tad, ja no tā viena paša vai kopā ar citiem pasākumiem kāds kreditors netaisni gūst labumu, radot zaudējumus citiem kreditoriem. Šāda atcelšana nozīmē, ka parādnieks, veicdams tiesisko darījumu, ir bijis maksātnespējīgs vai arī tiesiskais darījums daļēji ir veicinājis parādnieka maksātnespēju.
10. Šā likuma 10. pantā tostarp ir paredzēts, ka parāda samaksu, kas veikta vēlāk nekā trīs mēnešus pirms termiņa, atceļ, ja samaksātā parāda apmērs ir uzskatāms par ievērojamu salīdzinājumā ar maksātnespējīgā parādnieka mantu. Tomēr šāds maksājums netiek atcelts, ja, ņemot vērā lietas apstākļus, tas var tikt uzskatīts par lietderīgu.
11. Saskaņā ar šī likuma 23. pantu maksātnespējas administrators un kreditors, kurš ir pieteicis savu prasījumu vai kura prasījums kā citādi ir iekļauts prasījumu sarakstā, drīkst pieprasīt līdzekļus atmaksāt, ceļot tiesā prasību vai pretprasību par prasījuma atzīšanu. Šo prasību var iesniegt pirmās instances tiesā, kurā ir uzsākta likvidācijas procedūra.

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi.

- 12 2012. gada 18. aprīlī Igaunijas Republikas Nodokļu un muitas administrācija, pamatodamās uz Direktīvas 2010/24 10. pantu, nosūtīja Somijas nodokļu iestādei pieprasījumu piedzīt no *Metirato* summu 28 754,50 EUR apmērā gan par nesamaksātajiem nodokļiem, gan to procentu maksājumiem.
- 13 Pildidama šo pieprasījumu, Somijas nodokļu iestāde nosūtīja Somijas izpildiestādei, kas atbild par piespiedu piedziņas procedūru īstenošanu, informāciju par parādiem, kuri ir jāpiedzen gan Igaunijas valsts, gan Somijas nodokļu iestādes labā.
- 14 2013. gada 12. februārī *Metirato* brīvprātīgi samaksāja šai iestādei 17 500 EUR, no kuriem 15 837,67 EUR tika pārskaitīti Somijas nodokļu iestādei, kas savukārt pārskaitīja 15 541,67 EUR Igaunijas valstij saskaņā ar tās piedziņas pieprasījumu.
- 15 2013. gada 23. aprīlī *Metirato* brīvprātīgi samaksāja Somijas nodokļu iestādei vēl papildus 17 803 EUR.
- 16 2013. gada 8. maijā, pamatodamās uz *Metirato* pieteikumu, *Helsingin käräjäoikeus* (Helsinki pirmās instances tiesa, Somija) uzsāka šīs uzņēmējdarbības likvidāciju.
- 17 2013. gada 10. septembrī Igaunijas nodokļu iestāde nosūtīja Somijas nodokļu iestādei otro piedziņas pieprasījumu, kas attiecās uz pirmajā piedziņas pieprasījumā ietvertu nesamaksāto parādu 8840,17 EUR apmērā. Somijas nodokļu iestāde, pamatodamās uz šo otro piedziņas pieprasījumu, 2013. gada 17. septembrī papildus saviem pašas prasījumiem pret *Metirato* pieteica arī Igaunijas valsts prasījumus.
- 18 2014. gada 8. maijā *Metirato* maksātnespējas administrators, pamatodamies uz Likuma par maksātnespējīgās personas mantas atgūšanu 5. un 10. pantu, vērsās *Helsingin käräjäoikeus* (Helsinki pirmās instances tiesa) pret Somijas valsti un tās nodokļu iestādi, prasīdams atmaksāt maksātnespējīgās *Metirato* mantā visas samaksātās summas.
- 19 Šī prasība ir balstīta uz argumentiem, saskaņā ar kuriem, pirmkārt, Somijas nodokļu iestādei esot netaisni piešķirtas priekšrocības, radot zaudējumus citiem kreditoriem, jo ilgu laiku nesamaksātie nodokļi ir tikuši samaksāti brīdī, kad *Metirato* jau bija kļuvusi maksātnespējīga, un tas šai iestādei esot bijis zināms, un, otrkārt, ka noteicošajā laikposmā, proti, no 2013. gada 25. janvāra līdz 8. maijam, *Metirato* samaksātais nodokļu parāds esot bijis ievērojams salīdzinājumā ar parādnieka mantu.
- 20 Minētā prasība tika vērstā pret Somijas valsti un tās nodokļu iestādi, tomēr gadījumā, ja tās netiktu atzītas par pareizajiem atbildētājiem attiecībā uz [Igaunijai pārskaitīto] summu 15 541,67 EUR, prasība ir vērstā pret Igaunijas valsti.
- 21 Somijas valsts iebilda pret *Metirato* maksātnespējas administratora celto prasību, tostarp apgalvodama, ka daļā attiecībā uz maksājumiem, ko ir saņēmusi Igaunijas valsts, šī prasība esot jāvērs pret pēdējo minēto atbildētāju. Somijas valsts apgalvoja, ka, sniedzama Igaunijas iestādēm administratīvu palīdzību saskaņā ar Direktīvas 2010/24 10. pantu, tā esot rīkojusies vienīgi Igaunijas nodokļu iestāžu uzdevumā, ka šie [piedzītie] līdzekļi nekad neesot nonākuši Somijas valsts īpašumā un ka līdz ar piedziņas pabeigšanu tās uzdevums esot beidzies, tādēļ *Metirato* maksātnespējas administratora celtā prasība par šīm summām esot jāvērs pret Igaunijas nodokļu iestādi.
- 22 Savukārt Igaunijas valsts iebilda pret minēto prasību, apgalvodama, ka saskaņā ar Direktīvas 2010/24 13. panta 1. punktu un 14. panta 2. punktu – ciktāl *Metirato* maksātnespējas administratora celtā prasība attiecas uz Somijas nodokļu iestādes piedzīto summu – par atbildētāju attiecīgajā līdzekļu atmaksāšanas procesa kontekstā varot uzskatīt tikai Somijas nodokļu iestādi.

23 Šādos apstākļos *Helsingin käräjäoikeus* (Helsinki pirmās instances tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai Direktīvas 2010/24 13. panta 1. punkts, kurā ir paredzēts, ka prasījumus, ko piedzen, pamatojoties uz piedziņas pieprasījumu, pieprasījuma saņēmējā valstī apstrādā tā, it kā tie būtu pieprasījuma saņēmējas valsts prasījumi, ir jāinterpretē tādējādi, ka
- pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts arī ir lietas dalībniece tiesvedībā par piedziņas rezultātā samaksāto summu atmaksu maksātnespējīgā parādnieka mantā vai
  - pieprasījuma saņēmēja valsts tikai nodrošina parāda piedziņas izpildi un piesaka prasījumu maksātnespējas procesā, bet prasībā par likvidējamā uzņēmuma mantā ietilpstošu līdzekļu atgūšanu atbildētāja ir pieprasījuma iesniedzēja valsts?
- 2) Vai Direktīva [2010/24] ir jāinterpretē tādējādi, ka citas valsts prasījumus piedzen ar tādiem pašiem līdzekļiem, tomēr tā, ka piedzītie līdzekļi paliek šķirti un nesajaucas ar pieprasījuma saņēmējas valsts līdzekļiem, vai arī tādējādi, ka tos piedzen līdztekus pieprasījuma saņēmējas valsts prasījumiem tā, ka tie sajaucas ar šīs valsts līdzekļiem? Citiem vārdiem formulējot, vai Direktīvas [2010/24] mērķis ir vienīgi nepieļaut, ka tiek diskriminēti citas valsts prasījumi?
- 3) Vai strīdu par maksātnespējīga parādnieka mantas atgūšanu var pielīdzināt domstarpībām par izpildes pasākumiem direktīvas 14. panta 2. punkta izpratnē un vai no tā var secināt, ka saskaņā ar direktīvu pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir atbildētāja arī šajā strīdā?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

- 24 Ar saviem jautājumiem, kuri ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2010/24 13. panta 1. punkts un 14. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, pirmkārt, tie tiek piemēroti attiecībā uz procedūru, kurā tiek prasīts, lai pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī reģistrētas maksātnespējīgas uzņēmējdarbības mantā tiktu atmaksāti parādi, kas ir tikuši piedzīti pēc pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts lūguma, ja šīs procedūras pamatā ir strīds par izpildes pasākumiem šī 14. panta 2. punkta izpratnē, un, otrkārt, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts šo noteikumu izpratnē ir jāuzskata par atbildētāju minētajā procedūrā, kā arī, vai šajā ziņā nozīme ir tam, ka šīs parādu summas tiek nošķirtas no šīs dalībvalsts līdzekļiem vai arī ar tiem sajaucas.
- 25 Šajā gadījumā ir jāatgādina, ka *Metirato* maksātnespējas administrators savā prasībā apgalvoja, ka atbilstoši Somijas tiesībām neesot spēkā prasījuma piedziņa, kuru Somijas iestāde, kas ir atbildīga par parādu valstij piedziņu, ir veikusi, lai piedzītu summas, ko šī uzņēmējdarbība bija parādā Somijas valdībai un Igaunijas valdībai.
- 26 Ciktāl šī piespiedu piedziņas procedūra tika īstenota, lai izpildītu piedziņas pieprasījumu, kuru Somijas iestādes bija saņēmušas no Igaunijas iestādēm saskaņā ar Direktīvu 2010/24, minētā procedūra ir uzskatāma par pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī veiktu izpildes pasākumu šīs direktīvas 14. panta 2. punkta izpratnē.
- 27 Līdz ar to saskaņā ar šo noteikumu tāda tiesvedība kā pamatlietā aplūkotā, kas ir vērsta pret šādas procedūras gaitu un iznākumu, ir uzskatāma par strīdu attiecībā uz pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī veiktiem izpildes pasākumiem, un tādējādi tas ir jānodod izskatīšanai šīs dalībvalsts, proti, Somijas Republikas, kompetentajā iestādē saskaņā ar tajā piemērojamiem normatīvajiem aktiem un kārtību.
- 28 Tomēr, tā kā minētā noteikuma formulējumā nav precizēts, kura dalībvalsts – pieprasījuma iesniedzēja vai pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts – ir atbildētāja šādā tiesvedībā, ir jāpārbauda, vai to var noskaidrot, ņemot vērā Direktīvas 2010/24 vispārējo sistēmu un mērķi.

- 29 Šādi, atbilstoši šīs direktīvas 1.–4. apsvērumam, nolūkā labāk aizsargāt dalībvalstu finansiālās intereses un iekšējā tirgus neitralitāti, kā arī uzlabot savstarpējās palīdzības prasījumu piedziņas jomā efektivitāti un īstenošanu praksē šīs direktīvas mērķis ir Direktīvas 76/308 – kas ir kodificēta ar Direktīvu 2008/55 – piemērošanas jomu attiecināt uz prasījumiem, uz kuriem tā iepriekš neattiecās.
- 30 Saskaņā ar Direktīvas 2010/24 1. pantu šajā direktīvā ir paredzēti noteikumi, saskaņā ar kuriem dalībvalstis sniedz palīdzību, piedzenot kādā dalībvalstī tos prasījumus, kuri ir radušies citā dalībvalstī.
- 31 Attiecībā uz pasākumiem, ko pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts veic, lai šajā dalībvalstī piedzitu prasījumu, par kuru ir iesniegts piedziņas pieprasījums, pieprasījuma saņēmējai iestādei saskaņā ar Direktīvas 2010/24 13. panta 1. punktu ir pienākums izmantot pilnvaras un procedūras, kas ir paredzētas minētās dalībvalsts normatīvajos un administratīvajos aktos, lai ikviens šādā pieprasījumā ietverts prasījums tiktu apstrādāts tā, it kā tas būtu pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts prasījums, ja vien šajā direktīvā nav noteikts citādi.
- 32 Tāpat Direktīvas 2010/24 14. panta 4. punkta otrajā daļā, kā arī 16. panta 1. punktā pieprasījuma saņēmējai iestādei ir paredzēta iespēja, balstoties uz pieprasījuma iesniedzējas iestādes lūgumu, veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus, lai nodrošinātu piedziņu gadījumā, ja prasījums tiek apstrīdēts, ar nosacījumu, ka šāda iespēja ir paredzēta pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesību aktos.
- 33 Turklāt Direktīvas 2010/24 14. pantā ir paredzēts pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts un pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestāžu kompetenču sadalījums, izskatot strīdus saistībā ar, pirmkārt, prasījumu, sākotnējo instrumentu, kas dod tiesības veikt izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, vienoto instrumentu, kas dod tiesības veikt izpildi pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, vai pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas spēkā esamību, kā arī, otrkārt, saistībā ar pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī veiktajiem izpildes pasākumiem vai par šīs dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas likumību.
- 34 Šīs kompetenču sadalījums izriet no tā, ka prasījumi un instrumenti, kas dod tiesības veikt piedziņu, tiek izdoti, pamatojoties uz pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī spēkā esošajiem tiesību aktiem, savukārt izpildes pasākumi tiek pieņemti pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī saskaņā ar tajā piemērojamajām tiesību normām (šajā nozīmē, attiecībā uz Direktīvu 76/308, skat. spriedumu, 2010. gada 14. janvāris, *Kyrian*, C-233/08, EU:C:2010:11, 40. punkts).
- 35 Tādējādi saskaņā ar Direktīvas 2010/24 14. panta 1. punktu ikviens strīds par prasījumu, sākotnējo instrumentu, kas dod tiesības veikt izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, par vienoto instrumentu, kas dod tiesības veikt izpildi pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, vai par pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās iestādes veikto paziņošanu ir jāizskata pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentajai iestādei, nevis pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei, kuras kontroles funkcijas saskaņā ar 14. panta 2. punktu skaidri ir ierobežotas ar pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts darbībām (spriedums, 2018. gada 26. aprīlis, *Donnellan*, C-34/17, EU:C:2018:282, 43. un 44. punkts).
- 36 Turpretim strīdi par pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī veiktajiem izpildes pasākumiem vai par pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas spēkā esamību ir jāizskata pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādei saskaņā ar tās spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem, jo šī iestāde ir vispiemērotākā, lai interpretētu savā valstī spēkā esošos normatīvos un administratīvos aktus (šajā nozīmē, attiecībā uz Direktīvu 76/308, skat. spriedumu, 2010. gada 14. janvāris, *Kyrian*, C-233/08, EU:C:2010:11, 39., 40. un 49. punkts).
- 37 Līdz ar to no Direktīvas 2010/24 noteikumiem izriet, ka, pirmkārt, uz pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī pieņemtajiem izpildes pasākumiem attiecas šajā dalībvalstī piemērojamais regulējums un, otrkārt, strīdi saistībā ar šiem pasākumiem tiek nodoti izskatīšanai šīs prasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentajai iestādē, kura to dara, ņemot vērā savas valsts tiesību normas.

- 38 Apstāklis, ka šāds strīds ir radies procedūrā saistībā ar pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī reģistrētas maksātnespējīgas uzņēmējsabiedrības mantā ietilpstošu līdzekļu atmaksāšanu, nevar būt pamats apšaubīt noteikumus, kurus attiecībā uz šādu strīdu risināšanu ir paredzējis Savienības likumdevējs, kas saistībā ar šo noteikumu piemērošanu nav ieviesis dalījumu pēc procedūras veida, kurā šāds strīds ir radies.
- 39 Līdz ar to, līdzīgi kā ģenerāladvokāts ir norādījis secinājumu 45.–47. punktā, no Direktīvas 2010/24 vispārējās sistēmas un mērķa izriet, ka tāda prasība, kāda ir aplūkota pamatlietā, ar kuru pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentajā iestādē tiek apgalvots, ka saskaņā ar šīs dalībvalsts tiesībām nav spēkā tāda piespiedu piedziņas procedūra, ko minētās dalībvalsts iestādes ir veikušas saskaņā ar šīs valsts tiesībām lai, pamatojoties uz šo direktīvu, piedzītu pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts prasījumus, ir jāceļ pret pieprasījuma saņēmēju dalībvalsti pat tādā gadījumā, ja šāds strīds ir radies procedūrā saistībā ar šajā dalībvalstī reģistrētas maksātnespējīgas uzņēmējsabiedrības mantā ietilpstošu līdzekļu atgūšanu.
- 40 Turklāt, tā kā Direktīvā 2010/24 nav noteikta kārtība, kādā ir uzglabājamas summas, kuras pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir piedzinusi, bet vēl nav pārskaitījusi pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij, šis jautājums ietilpst dalībvalstu kompetencē, ar nosacījumu, ka tiek ievērots pienākums pārskaitīt piedzītās summas un attiecīgos procentus.
- 41 Tādējādi šā sprieduma 38. punktā izklāstīto interpretāciju nekādi neietekmē apstāklis, vai prasījuma summas, kuras pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir piedzinusi, pamatojoties uz šajā direktīvā noteikto piedziņas pieprasījumu, tiek nošķirtas no šīs dalībvalsts līdzekļiem vai arī ar tiem sajaucas.
- 42 Papildus ir jāatgādina ka Direktīva 2010/24 ir balstīta uz savstarpējas uzticēšanās principu (spriedums, 2018. gada 26. aprīlis, *Donnellan*, C-34/17, EU:C:2018:282, 41. punkts).
- 43 Rezultātā, līdzīgi, kā to ģenerāladvokāts būtībā ir norādījis secinājumu 54. un turpmākajos punktos, gadījumā, kad pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentajā iestādē sekmīgi ir apstrīdēts tāds izpildes pasākums kā pamatlietā aplūkotais, kurš ir veikts pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī ar mērķi piedzīt pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts prasījumu, pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij principā ir pienākums pilnībā atlīdzināt summu, ko šāda pasākuma rezultātā tai ir pārskaitījusi pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts.
- 44 Šādos apstākļos uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild šādi: Direktīvas 2010/24 13. panta 1. punkts un 14. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, pirmkārt, tie tiek piemēroti attiecībā uz procedūru, kurā tiek prasīts, lai pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī reģistrētas maksātnespējīgas uzņēmējsabiedrības mantā tiktu atmaksāti parādi, kas ir tikuši piedzīti pēc pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts lūguma, ja šīs procedūras pamatā ir strīds par izpildes pasākumiem šī 14. panta 2. punkta izpratnē, un, otrkārt, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts šo noteikumu izpratnē ir jāuzskata par atbildētāju minētajā procedūrā, un nav nozīmes, vai šis parādu summas tiek nošķirtas no šīs dalībvalsts līdzekļiem vai arī ar tiem sajaucas.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 45 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes Direktīvas 2010/24/ES (2010. gada 16. marts) par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem, un citiem pasākumiem 13. panta 1. punkts un 14. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, pirmkārt, tie tiek piemēroti attiecībā uz procedūru, kurā tiek prasīts, lai pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī reģistrētas maksātnešpējīgas uzņēmējsabiedrības mantā tiktu atmaksāti parādi, kas ir tikuši piedzīti pēc pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts lūguma, ja šīs procedūras pamatā ir strīds par izpildes pasākumiem šī 14. panta 2. punkta izpratnē, un, otrkārt, pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts šo noteikumu izpratnē ir jāuzskata par atbildētāju minētajā procedūrā, un nav nozīmes, vai šīs parādu summas tiek nošķirtas no šīs dalībvalsts līdzekļiem vai arī ar tiem sajaucas.

[Paraksti]